

въ сливенско, въ периода отъ 1860 до 1876 г. Въ всички пригответления и опити за възстания прѣзъ този периодъ, тѣ сж взели живо участие (за тѣхъ се споменува и на стр. 246).

Провѣзгласяване на турската конституция въ Сливенъ.

Слѣдъ тѣй изложеното участие на сливенци въ революционното дѣло вѣнъ и вжтрѣ въ града можемъ си прѣдстави какво е било положението на самия градъ. Тукъ рѣдко се е случвало домъ да не бжде бастисванъ или ограниченъ отъ властѣта и нейнитѣ орждия — башибозуци и чербеи. Подъ прѣдлогъ, че се търсятъ оржжия, комити или кѣни съучастници, сума сѣмейства сж били разорени. Слитескитѣ дворища, които и до днесъ личатъ съ своитѣ цѣбвеи и високи каменни огради, съ голѣми, оковани съ желѣзо врати и съ разни подземия и други скривалища, красно ъчиво говорятъ за врѣмена, въ които сливенецътъ и попъ земята се търсѣлъ, за да бжде заточенъ или обѣсенъ.

Официалнитѣ разпореждания на властѣта слѣдъ горнитѣ възстания сж гласѣли, че не само заловенитѣ възстанници, но и тѣхнитѣ интелектуални съучастници и помагачи трѣбва да бждатъ обѣсени. Въ тая смисълъ е била телеграмата на Одринския валия до Сливенския мютесарифинъ отъ 25-и юний. Такива разпореждания не сж ставали само прѣзъ юний, но и по-рано и слѣдъ това. На 3-и августъ Джамилъ паша отъ Одринъ изрично е заповѣдалъ, щото бунтовницитѣ българи да не се съжбяватъ, а да се бѣсятъ. Тия телеграми сж били намѣрени въ сливенския конакъ отъ *Д. Георгиевъ* слѣдъ избѣгането на турцитѣ отъ Сливенъ. Вече на 19-и октомври, сжщата година, по заповѣдъ отъ Цариградъ, всички българи на турска служба трѣбвало да се уволнятъ. (Ср. *Димитровъ*, *op. cit.*, II, 533).

Поотихването на духоветѣ въ Сливенъ съ идването на европейската комисия е било само знакъ на още по-голѣма буря слѣдъ мимолѣтно затишие. Съ очистването на града отъ „гяуритѣ-европейци“, турцитѣ продѣлжили стария си занаятъ и станали още по-жестоки къмъ мѣстното население, защото прѣдизвикало тая комисия и дързнало да се оплаква на нея.

Когато всичко, станало прѣзъ май, бѣ вече извѣстно на европейския свѣтъ, Турция се помжчи да му заглади очитѣ съ трети единъ фокусъ отъ старата практика на „вжтрѣшнитѣ реформи“ (1-ия: Гюлханския *хати-шерифъ* отъ 1839 г., 2-ия отъ 1856 г., — тѣй нарѣченъ *хати-хумаюнъ*). Въ тоя трети фокусъ Турция обая Европа съ даденото обѣщание, че въвежда въ империята си *конституционно управление*. Краятъ на това обѣщание е извѣстенъ, но важното за насъ